

LASSÚ, LASSÚ, GYORS-GYORS

Sóhajtó úrnak elszaladt a lelke. Ott nyargalt, versenyzett a tó hullámaival, majd megállapodott valahol a túlparton. A lelkek már csak ilyenek, bonyolult szerkezetek, fékezhetetlenek lettek feltalálva, sokszor csak mennek, mennek a saját fejük után. Hát most Sóhajtó úré is elrohant, mint valami zabolázatlan újonc, száguldott téren és időn át, átrobogott évtizedeken, s megállt valahol a múlt század közepén. Annál a báznál. Füreden.

És egyszer csak látta magát, mint hervadt utazó vonatablából a hűtlenül elmaradó tájat, látta, amint kiszáll a hintóból, majd borzasztóan ügyelve a részletekre, karját nyújtja egy lánynak. – Krikszkrakszokat, japán betűket írnek, egy kisleánynak, egy kisleánynak – ütött föl benne a Kosztolányi-sor, és azt is látta, hogy ijedt pingvinként tipeg kétszer kifordított frakkjában a lányka körül. – Lassú, lassú, gyors-gyors – mondogatta magában, de már nem tudta, hogy ezek a palotás vagy éppen a bécsi valcer lépései. Igen, ez járt a fejében akkor is, amikor az volt a legfőbb gondja, hogy jaj, csak össze ne barmolja negyvenhetes cipőivel partnere lábát.

– Ha akkor – mászott elő belőle egy fáradt sóhaj, amelyet egy újabb ha akkor követett. Bár tudta már, hogy tele van a világ züllött, öreg ha akkorokkal, s valamennyi fontoskodva úgy tesz, mintha egyszerűen nélkülözhetetlen lenne az élet elviseléséhez, ahelyett, hogy elismerné tökéletes fölöslegességét és alkalmatlanságát a világ dolgainak elrendezéséhez.

– Világ ha akkorjai, egyesüljtek – gondolta, lenézett a lábaira, s pókhálós tekintete mintha egy pár női topánba akadt volna bele. – Ha akkor ez a láb – legyintett, s nem fejezte be a gondolatot, a visszatérő lelke zenét hozott magával, valami muzsikát. Hegedűk hízelegtek, gordonka szomorkodott, brácsa évődött nagy komolyan, s gőgösen rájuk szólt egy zongora. – Lassú, lassú, gyors-gyors – kalapált benne, s már mozdult volna a lába, de beleakadt a kikötő vastuskójába.

Felrezzent, mint aki délutáni szunyókálás után keresi a szemüvegét, megtapogatta vállát, lábait és a derekát, akár ha leltárt készítené, hogy nem szökött-e el tőle valamelyik hűtlenül. Aztán nézett, nézett a túloldalra, mintha az élet túlpartját akarná kikémleni, ám hamar rájött, csak a közelben civakodó sirályokig lát, a napos oldalt már végérvényesen eltakarja előle valami.

Megfordult, mint aki végleg szakított múlttal és jövővel, megpróbált aprót szökkenni, de csak vele együtt vénülő botja tudta követni a lassú, lassú, gyors-gyors ritmusát.